

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1911-1913 : L
84:1 - 53**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

Käraste!

Du har verkligen ett rikligt bekymmer med
 väns, står där även dess särke på skansen, tycker
 jag, står jag tänker på mig, för jag en medelålders
 kvinna av att det är bra det om "människor". Tänk, att
 man inte skall kunna finna någon, som är duglig och
 värdig nog för jobbet. Men man kan väl säga att det be-
 hövs en snitt ekonomisk lös, det tycker jag, förstås, men
 du har också rätt när du säger att det är en infartsväg för
 utlandet. Att jag kan tänka mig vad där skall placeras och
 unders och skivas. Nu undrar jag dock mycket vad
 du vill säga till styrelsen. Jag trodde, att Lydovs dag,
 men efter ditt siste brev är det ju inte hopp om detta
 heller. Du har ingen att föreslå och du kan inte säga
 dem hur du skall hjälpa upp ekonomien. Det är bra hopploft.
 Jag skulle naturligtvis vilja att jag vare som du. Jag
 undrar om det inte är sluttat, som är största hindret, och
 jag antar att det på ett eller annat sätt måste offras, det
 kan ju inte hjälpas, så tråkigt det än är.

Jag har på något sätt skulptat mig magfästare så
 att jag känner mig både tråkig och dumm och inte orkar
 skriva. Vill vara inte begripa vad det har kommit
 ifråga för jag för det allra dyggligaste liv. Vi har
 trädgårdar fullt med den allra skönaste sort, men inte
 en gång den har lockat mig ännu så länge. Jag skulle
 lovara i brev, nu går det väl över.

Jag undrar för resten om det är gånghel över min ranson,
 man har påverkat migsermonerna. Du vet, att det alltid i en stad
 kommer en punkt, där allt måste gå ihop, efter den tiden man
 inte ändra planer eller innehåll, inte kanske en kapitel och nå-
 darna där andra trevligheter, när man har för sig i början. Nu står
 jag just på den punkten, och jag har stått stilla ^{der} på flera dagar. Det
 skänkar mig för mig. Jag tänker på mig, att det kommer att gå
 ihop, men just nu har det varit svart. Och det lånar sig inte

Min Farmor. Jag önskar dig och minnen Farmor behållningarna & sin delarna
Min Farmor. Jag önskar dig och minnen Farmor behållningarna & sin delarna
Min Farmor. Jag önskar dig och minnen Farmor behållningarna & sin delarna

Jag skulle inte skänka ett ord, förinnan detta är klarat
Kunna det säga tror jag för resten, att allt skulle gå. Det är
så nödsländes, så dyrbart och så tröttause att skändligt vänta
utan framgång.

Jag har fått Korvaktur nu, hela 10 ark, 160 sidor. Men de ha
tryckt så mycket mer ett par blanka sidor mellan varje Kapitel, så
att i verkligheten är det vida mindre. Jag tycker inte att det
läter så mycket. Jag älskar ju mer galenskap och spök-
historier och sådant som aldrig i världsliga har blivit hända
mer det är nog bra att vara roligt för en gammal skulle.

Det du, att jag skrivit mitt brev från Brafft, där jag
berörde mig betalning för Gösta till min städhing advokat
Sven Lagerlöf i Stockholm för att göra ett nödligt försök att få ut
honorar. Processen vill jag ingalunda, ännu har jag inte hört av
något resultat. Det skall bli spännande.

Ja, kära du, nu har världen mitt för egen. Marokko är väl
fäst vid denna tullen skivlagd. England & järnvägar gå om
märkligt och demonstrationerna i Belgien var en bluff. Perten
har inte blivit. Koleran är trehögen tillräckligt, intet
av det som fruktat har blivit till något, intet mer än tortur.
Den får mig nog hämming av bänge hävete på landet.

Jag hade ett löjligt rörande brev från Johan. Han är inte
så sjuk, han tal mäter ännu, men han skriver, att doktorerna
har sagt till honom, att han skriver att dö av svält, därför att
han har en mäst i magen. Han arbetar inte mer, utan lever av
minna söndringar. Det är väl den lugnsate tid han har haft.

Han intresserar sig för Målsäcken och lathuset här. Han
skriver om städhingarna och gör frågor om dem. Det är
så bängeheten har hade tid och Brafft att hälsa på sådant.
Detta är kanske det bästa han haft sedan många år och
nu skall han dö. Jag skrev och bjöd honom att besöka mig
på Målsäcken för ~~träd~~ är sedan, och han ville inte. Glädde han gjort
det hade han sluppit ~~träd~~ års översträngning. Hur kunde han säga
mig till ett sådant utbud?

Jag har inte sagt, att jag tyckte, att det var bra intressant att höra
om Axel. Granska han till mig blir den romanhjälte, som
han alltid älskat vara - Det var så roligt att han blev något bra för din skull.